

Betreft : Vereniging Behoud de Parel e.a.

mr. X.P.C. Wynands
Postbus 196
6040 AD ROERMOND

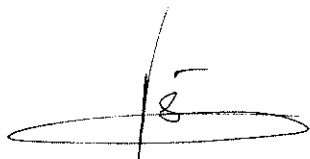
Datum	Ons nummer	Uw kenmerk
22 mei 2014	201403111/1/A1	XW/xw/2100478/1371714V1
Onderwerp	Behandelend ambtenaar	
Vereniging Behoud de Parel e.a. / BW	M.N. den Braber-ten Ham	
Horst aan de maas	070-4264712	
Projectbesluit		

Hierbij ontvangt u - ter informatie - kopieën van op de bovenvermelde zaak betrekking hebbende stukken.

Over de verdere behandeling van deze zaak ontvangt u nader bericht.

Hoogachtend,

de secretaris van de Raad van State,

mr. H.H.C. Visser

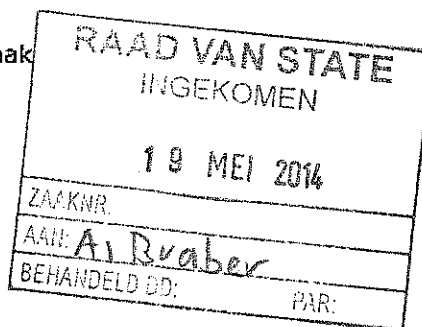
De administratie is op 30 mei gesloten.

Linssen cs Advocaten
Willem II straat 29a
5038 BA Tilburg
Postbus 246
5000 AE Tilburg
T: 013 542 04 00
F: 013 543 04 08
www.linssen-advocaten.nl
linssen@linssen-advocaten.nl

Vooraf per telefax: 070 365 1380 (zonder producties)

AANTEKENEN

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

mr. Th. J. H. M. Linssen
prof. mr. A. C. van Schaick
mr. dr. J. M. M. Menu
mr. A. Müller
mr. M. J. J. E. Stassen
mr. dr. J. J. J. de Rooij
mr. A. M. van Schaick
mr. R. Teerink
mr. J. E. A. J. C. van de Laak
mr. T. C. J. A. van de Laak
mr. E. G. F. Vliegenberg
mr. W. P. N. Remie
mr. N. E. Groeneveld-Tijssens
mr. S. Willigenburg
mr. F. H. Damen
mr. M. P. H. M. Aarts
mr. J. P. A. Hoogstad
mr. M. Hofland

Tilburg, 19 mei 2014

Inzake : NGB / Bouwvergunning
Dossier : 602100103
Uw ref. : 201403111
Behandeld door : mw. mr. F. H. Damen
Onderwerp : verweerschrift

Edelachtbare Staatsraden,

Ten behoeve van

- Kuijpers Onroerend Goed BV, gevestigd te (5763 PZ) Milheeze, aan de Kuiken-
vlaas 2 (hierna: Kuijpers),
- Heideveld Beheer BV, gevestigd te (5971 PE) Grubbenvorst, aan de Laagheide
9 (hierna: Heideveld) en
- Bio Energie Centrale Maashorst BV, gevestigd te (5961 ND) Horst, aan de Wit-
veldweg 104 (hierna: BEC)

hierna gezamenlijk te noemen 'cliënten, reageer ik hierbij op de hoger beroepschriften die namens Vereniging Behoud de Parel e.a. bij brief van 11 april 2014 zijn ingediend tegen de uitspraak van rechtbank Limburg van 3 maart 2014 (zaaknummers ROE 12/1861, ROE 12/1862 en ROE 12/1863). De zaak heeft betrekking op de besluiten van 30 oktober 2012 van het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Horst aan de Maas. De hoger beroepsprocedure is bij u bekend onder opgemeld zaaknummer.

Bij schrijven van 28 april jl. stelde u cliënten tot en met 19 mei 2014 in de gelegenheid om een schriftelijke uiteenzetting te geven. Graag maken cliënten van deze gelegenheid gebruik. Hierbij dien ik derhalve ten behoeve van cliënten een verweerschrift in.

Vooraf per telefax: 070 365 1380 (zonder producties)

AANTEKENEN

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOKEN	
20 MEI 2014	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DOOR:	PAR:

mr. Th.J.H.M. Linssen
prof. mr. A.C. van Schaick
mr. dr. J.M.M. Menu
mr. A. Müller
mr. M.J.J.E. Stassen
mr. dr. J.J.J. de Rooij
mr. A.M. van Schaick
mr. R. Teerink
mr. J.E.A.J.C. van de Laak
mr. T.C.J.A. van de Laak
mr. E.G.F. Vliegenberg
mr. W.P.N. Remie
mr. N.E. Groeneveld-Tijssens
mr. S. Willigenburg
mr. F.H. Damen
mr. M.P.H.M. Aarts
mr. J.P.A. Hoogstad
mr. M. Hofland

Tilburg, 19 mei 2014

Inzake : NGB / Bouwvergunning
Dossier : 602100103
Uw ref. : 201403111
Behandeld door : mw. mr. F.H. Damen
Onderwerp : verweerschrift

Edelachtbare Staatsraden,

Ten behoeve van

- Kuijpers Onroerend Goed BV, gevestigd te (5763 PZ) Milheeze, aan de Kuiken-
vlaas 2 (hierna: Kuijpers),
- Heideveld Beheer BV, gevestigd te (5971 PE) Grubbenvorst, aan de Laagheide
9 (hierna: Heideveld) en
- Bio Energie Centrale Maashorst BV, gevestigd te (5961 ND) Horst, aan de Wit-
veldweg 104 (hierna: BEC)

hierna gezamenlijk te noemen 'cliënten, reageer ik hierbij op de hoger beroepschriften die namens Vereniging Behoud de Parel e.a. bij brief van 11 april 2014 zijn ingediend tegen de uitspraak van rechtbank Limburg van 3 maart 2014 (zaaknummers ROE 12/1861, ROE 12/1862 en ROE 12/1863). De zaak heeft betrekking op de besluiten van 30 oktober 2012 van het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Horst aan de Maas. De hoger beroepsprocedure is bij u bekend onder opgemeld zaaknummer.

Bij schrijven van 28 april jl. stelde u cliënten tot en met 19 mei 2014 in de gelegenheid om een schriftelijke uiteenzetting te geven. Graag maken cliënten van deze gelegenheid gebruik. Hierbij dien ik derhalve ten behoeve van cliënten een verweerschrift in.

INLEIDING

Bij besluit van 30 oktober 2012 heeft het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Horst aan de Maas (hierna: het college) aan Kuijpers respectievelijk Heideveld respectievelijk de BEC een bouwvergunning met bijbehorend projectbesluit verleend. Het concept Nieuw Gemengd Bedrijf (in het vervolg: NGB) is een initiatief van Kuijpers, Heideveld en de BEC. Deze initiatiefnemers zijn voornemens om in de gemeente Horst aan de Maas een drietal bedrijven te ontwikkelen binnen het concept NGB. Deze drie bedrijven betreffen:

- de uitbreiding van een bestaande varkenshouderij, inclusief brijvoerinstallatie (Heideveld);
- de oprichting van een korte keten pluimveehouderij (Kuijpers);
- de oprichting van een zogenaamde bio-energiecentrale voor de be- en verwerking van mest en (afval)stoffen van plantaardige en dierlijke herkomst (BEC).

Voor de drie bedrijven zijn bouwvergunningen aangevraagd. Bij besluit van 30 oktober 2012 zijn deze bouwvergunningen met bijbehorende projectbesluiten ex artikel 3.10 Wet ruimtelijke ordening (hierna: Wro) verleend. Tegen deze besluiten hebben appellanten beroep aangetekend. De beroepen voor zover deze zijn gericht tegen de ten behoeve van Kuijpers en BEC genomen besluiten zijn niet-ontvankelijk verklaard voor zover die zijn ingediend door anderen dan Vereniging Behoud de Parel, Frank Coenders BV en F.M.P. Coenders. De beroepen voor zover deze zijn gericht tegen de ten behoeve van Heideveld genomen besluiten zijn niet-ontvankelijk verklaard voor zover die zijn ingediend door anderen dan Vereniging Behoud de Parel, P. Niessen en J.A.T. van Hoof. De ontvankelijke beroepen in de drie procedures zijn allen ongegrond verklaard.

Tegen de uitspraak van rechtbank Limburg hebben appellanten bij Uw Afdeling hoger beroep aangetekend. In het navolgende wordt hier een reactie op gegeven. Daarbij wordt dezelfde nummering gehanteerd als in het hoger beroepschrift.

Alvorens over te gaan tot het geven van een reactie op het ingediende hoger beroepschrift, wordt eerst het volgende opgemerkt. Een aantal van de beroepsgronden heeft betrekking op diverse milieuaspecten. Derhalve achten cliënten het van belang om Uw Afdeling te informeren over de stand van zaken in het kader van de milieuvergunningen. In het desbetreffende vergunningtraject is sprake van twee inrichtingen, te weten enerzijds Heideveld en anderzijds Kuijpers en BEC. Voor beide inrichtingen was ten tijde van het nemen van de thans aan de orde zijnde projectbesluiten en het verlenen van de thans aan de orde zijnde bouwvergunningen reeds een milieuvergunning verleend (d.d. 14 augustus 2012). Deze milieuvergunningen zijn bij uitspraak van Uw Afdeling d.d. 2 april 2013 vernietigd wegens, kort gezegd, een publicatiefout. Nadien zijn deze vergunningtrajecten vanzelfsprekend voortgezet.

Ten behoeve van Heideveld zijn enkele summiere aanpassingen op de eerder aangevraagde milieuvergunning aangebracht, hetgeen inmiddels heeft geresulteerd in een nieuwe milieuvergunning d.d. 21 januari 2014. Tegen deze milieuvergunning zijn beroepschriften ingediend, welke bij Uw Afdeling bekend zijn onder zaaknummer 201402062.

Ten behoeve van Kuijpers en BEC zijn eveneens diverse aanpassingen op de eerder aangevraagde milieuvergunning aangebracht. Om een discussie over het verlaten van de grondslag van de aanvraag te voorkomen, is ervoor gekozen om een nieuwe omgevingsvergunning milieu aan te vragen, vanzelfsprekend binnen de kaders van het uitgevoerde MER. Voor een overzicht van de wijzigingen wordt verwezen naar de notitie van Geling Advies, waarin per milieuaspect is toegelicht wat de veranderingen van de nieuwe vergunningaanvraag zijn ten opzichte van de oude vergunningaanvraag. Tevens wordt per aspect toegelicht dat geen sprake is van een verslechtering van de nieuw aangevraagde situatie voor de omgeving en het milieu. Een afschrift van de notitie wordt als **productie 1** aan onderhavig verweerschrift gehecht.

Op dit moment zijn cliënten in afwachting van een ontwerpvergunning. Nu deze vergunningaanvraag voor het milieu en de omgeving een verbetering vormt ten opzichte van de oude milieuvergunningaanvraag, is er geen aanleiding voor het oordeel dat de vergunning niet verleend zal worden. Uiterlijk elf dagen vóór de nog te agenderen zitting in onderhavige kwestie zullen cliënten Uw Afdeling op de hoogte brengen van de stand van zaken met betrekking tot de aangevraagde omgevingsvergunning milieu.

CRISIS- EN HERSTELWET

Uw Afdeling heeft (vooralsnog) de Crisis- en herstelwet op onderhavige procedure van toepassing geacht. Te dien aanzien wensen cliënten zich van een rechtsoordeel te onthouden en refereren zich aan het oordeel van uw Afdeling. Wel wensen cliënten daaromtrent het volgende op te merken. Enerzijds is naar hun oordeel sprake van een formele beperking van de toepasselijkheid van de Crisis- en herstelwet tot de BEC, zulks gelet op de letter van de wet, doch anderzijds verschaft een snelle procedure wellicht aan alle partijen op korte termijn de nodige duidelijkheid en zekerheid. Voor zover de Crisis- en herstelwet van toepassing is, geldt ten aanzien van een aantal beroepsgronden dat deze niet kunnen leiden tot een vernietiging van de door appellanten bestreden besluiten, nu het relativiteitsvereiste – zoals dat ten tijde van de besluitvorming was opgenomen in de Crisis- en herstelwet – daaraan in de weg staat.

Nu de Crisis- en herstelwet (vooralsnog) op onderhavige procedure van toepassing is verklaard, is een beperkte termijn geboden voor het indienen van onderhavige reactie. Gelet daarop en gelet op het gegeven dat op 8 mei jl. door Uw Afdeling nog een nader door appellanten ingediend stuk is toegestuurd, behouden cliënten zich het recht voor om hun verweer op een later moment nader aan te vullen, met name waar het betreft de meer milieutechnische aspecten. In het navolgende wordt een eerste reactie gegeven op het door appellanten ingediende hoger beroepschrift.

VERWEERSCHRIFT

1. Feiten

Ten behoeve van cliënten zijn de feiten reeds in de inleiding van onderhavig verweerschrift uiteengezet. Daar zij dan ook integraal naar verwezen. Er zijn geen opmerkingen bij de door appellanten uiteengezette feiten.

2. Belanghebbendheid appellanten

Beroepsgrond

Appellanten zijn van oordeel dat de rechtbank een groot aantal van hen ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Daartoe verwijzen appellanten naar een tweetal uitspraken van Uw Afdeling.

Reactie

Voor de ontvankelijkheid van de appellanten zijn, globaal genomen, twee criteria van belang. In de eerste plaats is een voorwaarde voor ontvankelijkheid dat de desbetreffende appellanten zienswijzen hebben ingediend tegen ontwerp vergunningen en projectbesluiten. In de tweede plaats is een voorwaarde voor ontvankelijkheid dat de desbetreffende appellanten als belanghebbende in de zin van artikel 1:2 Awb zijn aan te merken. Nu niet alle appellanten aan deze criteria voldoen, dienen de desbetreffende appellanten niet-ontvankelijk verklaard te worden in hun beroep. Dit wordt nader toegelicht.

Niet alle appellanten kunnen als belanghebbende in de zin van artikel 1:2 Awb aangemerkt worden. Van belang daartoe zijn het afstands- en zichtscriterium en de ruimtelijke uitstraling. Bij de beoordeling van de belanghebbendheid wordt als norm gehanteerd dat iemand die binnen een straal van ongeveer 300 meter van de inrichting woont waar het besluit op ziet, als belanghebbende wordt aangemerkt.¹ Buiten een straal van 300 meter van de inrichting waar het betrokken besluit op ziet, wordt over het algemeen geen belanghebbendheid aangenomen, nu niet aannemelijk wordt geacht dat op een dergelijke afstand nog rechtstreeks milieugevolgen kunnen worden ondervonden.

Gelet daarop dient geconcludeerd te worden dat de appellanten die op een afstand van meer dan 300 meter van de inrichting wonen niet ontvankelijk dienen te worden verklaard nu ter plaatse van de desbetreffende woningen geen milieugevolgen van de inrichting kunnen worden ondervonden. Ook het afstands- en zichtscriterium kunnen – gelet op de afstand – geen aanleiding vormen om de desbetreffende appellanten ontvankelijk te verklaren.

Indien een afstand van 300 meter rondom Kuijpers respectievelijk de BEC respectievelijk Heideveld wordt gehanteerd, blijkt dat enkel Frank Coenders BV en Coenders voor zover het betreft de bedrijven van Kuijpers en de BEC respectievelijk Hoof en Niessen voor zover het betreft het bedrijf van Heideveld, ontvankelijk zijn in hun beroepschrift. De overige appellanten dienen niet-ontvankelijk verklaard te worden in hun beroep.

Het door appellanten gestelde in hun nader stuk d.d. 5 mei 2014 maakt het voorgaande niet anders. De toename van het aantal verkeersbewegingen in en direct nabij het LOG Witveldweg, maakt niet dat appellanten daardoor als belanghebbende in de zin van artikel 1:2 Awb aangemerkt kunnen worden. Immers kan niet gezegd worden dat appellanten daardoor rechtstreeks in hun belangen worden getroffen en een bijzonder individueel belang hebben dat zich in voldoende mate onderscheidt van dat van andere personen.²

¹ Zie bijv. ABRS 24 april 2007, 200605425, ABRS 13 juni 2007, 200606022, ABRS 21 februari 2007, 200607639 en ABRS 6 februari 2013, 201105995.

² Vgl. ABRS 22 juli 2009, 200807642.

Steun hiervoor kan ook worden gevonden in de uitspraak van de Rechtbank Limburg in onderhavige kwestie:

“De rechtbank stelt vast dat van de 43 in het beroepschrift met name genoemde eisers slechts eisers Frank Coenders BV, gevestigd aan de Witveldweg 33 en F.M.P. Coenders, wonende aan de Witveldweg 33 zich bevinden op een afstand van minder dan 300 m tot de projecten gelegen aan de[adres perceel 1]. De afstand van de overige eisers tot aan deze projecten varieert van 667 m tot 4.757 m.

Ten aanzien van het project gelegen aan de Laagheide 9 bevindt slechts eiser P. Niessen, wonende aan de Losbaan 45, zich binnen een afstand van 300 m tot dit project. Eiser J.A.T. van Hoof, wonende aan de Losbaan 27 bevindt zich op een afstand van iets meer dan 300 m tot het project. De afstand van de overige eisers tot aan dit project varieert van 757 m tot 4.458 m.

Naar het oordeel van de rechtbank zijn de woningen van de in het beroepschrift met name genoemde eisers, met uitzondering van Frank Coenders BV en F.M.P. Coenders, op een dusdanige afstand van de projecten aan de[adres perceel 1] gelegen dat zij geen objectief, persoonlijk en in voldoende mate van anderen te onderscheiden belang hebben bij de bestreden besluiten ten aanzien van deze projecten. Zij zijn dan ook geen belanghebbende bij de bestreden besluiten van 30 oktober 2012 die zien op de projectbesluiten en bouwvergunningen eerste fase voor de oprichting van het pluimveebedrijf en de bio-energiecentrale

Eenzelfde redenering geldt voor de eisers, met uitzondering van P. Niessen en J.A.T. van Hoof, ten aanzien van het project gelegen aan de Laagheide 9. Zij zijn gelet op de afstand van hun woningen tot aan het project geen belanghebbende bij het bestreden besluit van 30 oktober 2012 dat ziet op het projectbesluit en de bouwvergunning eerste fase voor de gedeeltelijke uitbreiding en gedeeltelijke oprichting van de varkenshouderij. Ten aanzien van J.A.T van Hoof overweegt de rechtbank dat zijn woning is gelegen op een afstand van iets meer dan 300 m, de grens die blijkens jurisprudentie van de Afdeling wordt gehanteerd in het kader van milieubesluiten. Gelet echter op de aard en de omvang van het project en de invulling van het tussenliggende gebied, kan J.A.T van Hoof in het kader van de ruimtelijke besluiten een objectief, persoonlijk en van anderen te onderscheiden belang niet worden ontzegd.”

Het bovenstaande in acht nemende kan niet anders dan worden geconcludeerd dat enkel Frank Coenders BV en Coenders voor zover het betreft de bedrijven van Kuijpers en de BEC respectievelijk Hoof en Niessen voor zover het betreft het bedrijf van Heideveld, alsmede Vereniging Behoud de Parel ontvankelijk zijn in hun beroep. De overige appellanten dienen niet-ontvankelijk verklaard te worden.

In het navolgende wordt inhoudelijk ingegaan op de beroepschriften van appellanten Frank Coenders BV, Coenders, Hoof en Niessen, evenals het beroepschrift van Vereniging Behoud de Parel. Indien en voorzover Uw Rechtbank van oordeel is dat ook een of meer van de andere appellanten ontvankelijk zijn in hun beroep (quod non), wordt voor wat betreft hun beroepschriften – in zoverre subsidiair – het navolgende aangevoerd.

3. Belanghebbendheid vergunninghouders

Beroepsgrond

De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat Kuijpers, BEC en Heideveld belanghebbende zijn bij de beslissing op de respectievelijke aanvragen om een bouwvergunning. Als uitgangspunt heeft te gelden dat in beginsel degene die juridisch eigenaar is van het perceel, belanghebbende is. Onder omstandigheden kan een ander dat ook zijn. Vergunninghouders hebben niet aannemelijk gemaakt wat deze omstandigheden zouden zijn. Het voornemen om tot koop over te gaan, is onvoldoende om een actueel belang aan te nemen. Voorts is het aannemelijk dat het project NGB niet zal worden gerealiseerd. Daarvoor wordt verwezen naar de vernietigde milieuvergunning (ABRS 2 april 2013, 201209484).

Reactie

In reactie op bovenstaande beroepsgrond wordt voor zover het Heideveld betreft, opgemerkt dat Heideveld volledig eigenaar is van de grond waarop het project is geprojecteerd. Voorts is Heideveld vergunningaanvrager. Heideveld is derhalve zonder meer als belanghebbende aan te merken.

Ook Kuijpers en BEC zijn zonder meer als belanghebbende aan te merken. Reden daarvoor is dat zij de bewuste aanvragen hebben ingediend. Derhalve hebben zij een direct, persoonlijk en te onderscheiden belang bij het honoreren van hun aanvraag.³ Met de eigenaar van het perceel, de gemeente Horst aan de Maas, is ook overeengekomen dat bij afgifte en onherroepelijk worden van de vergunningen, het perceel wordt overgedragen. Het belanghebbendenbegrip wordt door appellanten te strikt gehanteerd. Vaste jurisprudentie is immers dat degene die een vergunning aanvraagt, is aan te merken als belanghebbende bij een beslissing op die aanvraag. Het enkele feit dat iemand niet de eigendom van een perceel heeft, betekent nog niet dat nimmer gebruik gemaakt zal kunnen worden van de vergunning (vgl. ABRS 28 oktober 2009, 200807965 en ABRS 12 juni 2013, 201209358). Ten overvloede zij er op gewezen dat zelfs de omstandigheid dat de eigenaar van de gronden geen toestemming geeft voor het realiseren van, kort gezegd, de gewenste ontwikkeling, er niet toe leidt dat degene die een vergunning heeft aangevraagd niet als belanghebbende is aan te merken. Immers is niet uitgesloten dat diegene alsnog toestemming verkrijgt, zodat niet op voorhand is uitgesloten dat op enig moment van de vergunning gebruik zal kunnen worden gemaakt (zie bijv. ABRS 12 juni 2013, 201209358 en ABRS 14 november 2012, 201202006). Nu in onderhavige kwestie reeds een koopovereenkomst met de gemeente Horst aan de Maas, als zijnde de eigenaar van de grond, is gesloten, zijn Kuijpers en BEC wel degelijk als belanghebbende aan te merken.

Ter nadere motivering verwijzen cliënten tot slot – vanzelfsprekend – naar de uitspraak van Rechtbank Limburg, waarin in ro. 21 is overwogen dat nu Heideveld, Kuijpers en BEC aanvrager zijn van de bouwvergunningen, zij zijn aan te merken als belanghebbende. Het enkele feit dat aanvragers nog geen eigenaar zijn van de gronden waarop de bouwplannen zijn voorzien, leidt niet tot een ander oordeel, dit te meer nu reeds een koopovereenkomst met de gemeente is gesloten. Het betoog van appellanten faalt dan ook.

³ ABRS 1 augustus 2012, zaaknr. 201110882.

4. Kennisgeving ontwerpbesluit

Beroepsgrond

In de kennisgeving en het ontwerpbesluit ten behoeve van Heideveld is het kadastrale perceel Grubbenvorst sectie K nummer 559 niet genoemd. Indien een kennisgeving fouten bevat, kan dat aanleiding geven tot vernietiging van het besluit en de noodzaak de procedure over te doen. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet onderkend.

Reactie

De enkele omstandigheid dat een perceel niet in de kennisgeving zou zijn vermeld, maakt niet dat het besluit ondeugdelijk is en de kennisgeving een zodanige fout bevat dat er aanleiding is om het besluit om die reden te vernietigen. Uit de vergunningaanvraag alsmede alle bijbehorende stukken, waaronder de tekeningen, blijkt genoegzaam op welke percelen het project ziet (zie ook uitspraak Rechtbank Limburg, ro. 22). Nu de aanvraag deel uitmaakt van de bouwvergunning en het projectbesluit, staat vast op welke percelen het project is gesitueerd. Daarover kan geen onduidelijkheid bestaan. Dat wordt door appellanten overigens ook niet ter discussie gesteld. Zij stellen enkel dat de kennisgeving onvoldoende zou zijn. Zij laten evenwel na om te onderbouwen op welke wijze zij door een eventuele onvolledigheid in de kennisgeving in hun belangen zouden zijn geschaad. Nu niet valt in te zien dat appellanten daardoor in hun belangen zouden zijn geschaad – immers blijkt, zoals gezegd, uit de aan het besluit ten grondslag liggende stukken genoegzaam op welke percelen het project wordt uitgevoerd – is geenszins sprake van een aanleiding om het besluit te vernietigen.

5. Onrechtmatige splitsing van het project

Beroepsgrond

Ten onrechte heeft er een splitsing van het project in deelprojecten plaatsgevonden. Er is sprake van één project dat onrechtmatig in drie deelprojecten is gesplitst. Net zoals er één ruimtelijke onderbouwning is, had er één projectbesluit opgenomen moeten worden. Daarbij wordt ook gewezen op een overweging in de aanvulling van de aanvraag milieuvergunning van Heideveld, waaruit volgt dat Kuijpers en de BEC saldering nodig hebben. Dit toont bij uitstek de onlosmakelijke verbondenheid tussen de drie afzonderlijk genomen projectbesluit aan, aldus appellanten.

Reactie

Het standpunt van appellanten vindt geen steun in de wet. Van toepassing is de Wet ruimtelijke ordening zoals deze gold tot 1 oktober 2010, meer in het bijzonder artikel 3.10. Op grond van dit artikel kan ten behoeve van de verwezenlijking van een project van gemeentelijk belang een projectbesluit genomen worden (artikel 3.10 lid 1). Het project is niet verder gedefinieerd. Het lijkt naar het oordeel van cliënten geen twijfel dat in casu sprake is van drie separate projecten als bedoeld in artikel 3.10 Wro. Zowel de varkenshouderij van Heideveld als de pluimveehouderij van Kuijpers Kip als de bio-energiecentrale van de BEC zijn drie afzonderlijke installaties en daarbij behorende gebouwen. Zij zijn niet enkel bouwkundig en qua situering, doch ook functioneel van elkaar te onderscheiden. Er zijn weliswaar bindingen tussen met name de BEC en Kuijpers, doch dat maakt niet dat de drie bedrijven niet van elkaar te scheiden en te onderscheiden zouden zijn. De verwijzing naar de overweging in de aanvulling op de aanvraag milieuvergunning van Heideveld maakt dit geenszins anders en snijdt geen hout. Immers wordt met die overweging enkel aangegeven dat resterende ammoniakrechten van Heideveld – door het toepassen van luchtwassers met een forse ammoniakreductie – naar Kuijpers c.q. BEC gaat. Wanneer in andere situaties ammoniakrechten van bijvoorbeeld een stoppend bedrijf worden ingezet ten behoeve van de nieuwvestiging of uitbreiding van een ander bedrijf, maakt ook niet dat er sprake is van één project.

In aanvulling op het bovenstaande zij nog opgemerkt dat het bij uitstek voor een bouwvergunning geldt dat het een aanvrager vrij staat om binnen een bepaalde ruimtelijke begrenzing verschillende bouwvergunningen, thans omgevingsvergunningen voor de activiteit bouwen, aan te vragen, aangezien de bouwvergunning is gekoppeld aan het bouwwerk uit de Woningwet. Zo kunnen bijvoorbeeld voor een bedrijf gelijktijdig verschillende bouwvergunningen worden aangevraagd voor bijvoorbeeld een hal, een loods en andere faciliteiten. Desgewenst kan het gepaard gaan met diverse separate vrijstellingsbesluiten. Dat het gepaard kan gaan met extra administratieve belasting en legeskosten, maakt niet dat de vrijheid terzake daardoor ingeperkt zou zijn.

De enige begrenzing die terzake in de wettekst is geformuleerd is het begrip "project" in artikel 3.10 Wro. In casu is sprake van verschillende projecten. Cliënten verwijzen in dit verband onder meer naar de uitspraak van Uw Afdeling van 26 augustus 2009, 200900324, waaruit volgt dat een bouwplan mag worden onderverdeeld in onderdelen die in functioneel opzicht van elkaar kunnen worden onderscheiden. Daarvan is in casu sprake, nog daargelaten dat ook in allerlei andere ruimtelijk relevante opzichten sprake is van te onderscheiden gebouwen en bouwwerken. Het behoeft terzake geen nader betoog dat een varkenshouderij, een pluimveehouderij en een bio-energiecentrale volstrekte, los van elkaar te onderscheiden bedrijven zijn. Dat er sprake is van bepaalde bindingen, zij het overigens in feite alleen tussen Kuijpers en de BEC, maakt

niet dat zij in functioneel opzicht niet van elkaar te onderscheiden zouden zijn, nog daargelaten dat er met name in het kader van ruimtelijk relevante aspecten zoals een zekere ruimtelijke scheiding, verschillende bedrijfsactiviteiten, verschillende gebouwen en dergelijke géén rechtens relevante bindingen zijn.

Tot slot zij binnen dit kader gewezen op de uitspraak van de Rechtbank Limburg (ro. 25), waarin wordt overwogen dat door Heideveld, Kuijpers en de BEC ieder afzonderlijk een aanvraag om reguliere bouwvergunning eerste fase is gedaan. De bouwplannen zijn niet in overeenstemming met de voorschriften van het bestemmingsplan en daarom zijn de aanvragen mede aangemerkt als een verzoek om vaststelling van een projectbesluit. Dit resulteert in drie verzoeken om vaststelling van een projectbesluit. Het college heeft terecht op elk van deze verzoeken beslist, hetgeen heeft geleid tot drie afzonderlijke projectbesluiten. Uit de wet of jurisprudentie volgt niet dat het college dit niet had mogen doen. Het betreft drie afzonderlijke aanvragen voor drie projecten die alle drie afzonderlijk van elkaar kunnen worden gerealiseerd. Dat sprake is van een samenwerkingsverband, maakt niet dat de projecten onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden.

6. Uitkomsten overleg

Beroepsgrond

De rechtbank overweegt ten onrechte dat het verplicht overleg met diensten van het Rijk, die betrokken zijn bij de zorg voor de ruimtelijke ordening of belast zijn met de behartiging van belangen welke bij de projectbesluiten in het geding zijn, heeft plaatsgevonden. Het college heeft niet (afdoende) kunnen aantonen dat dit overleg heeft plaatsgevonden.

Reactie

Appellanten draaien de motiveringsplicht in hun hoger beroep om. Zij stellen dat het niet aan hen is om te motiveren op grond waarvan zou moeten worden betwijfeld dat het college niet aan de in artikel 5.1.1 van het Besluit ruimtelijke ordening (hierna: Bro) opgenomen verplichting zou hebben voldaan, maar dat dit aan het college is. Indien appellanten van oordeel zijn dat het college niet heeft voldaan aan een wettelijke verplichting, is het aan hen om dit te motiveren en aannemelijk te maken. Dit hebben zij echter, gelijk ook de rechtbank heeft overwogen (ro. 28), nagelaten. Nog daargelaten dat appellanten geen enkele aanwijzing hebben geleverd op grond waarvan zou moeten worden betwijfeld dat het college niet zou hebben voldaan aan de in artikel 5.1.1 Bro opgenomen verplichting, blijkt uit de eerder door het college overgelegde e-mails van 14 april 2011 dat hieraan is voldaan. Niet valt in te zien waarom uit deze e-mails zou blijken dat niet zou zijn voldaan aan artikel 5.1.1 Bro. Integendeel, uit deze e-mails blijkt, zoals ook de rechtbank heeft overwogen, dat er wel degelijk overleg heeft plaatsgevonden. Tot slot zij opgemerkt dat appellanten nalaten om te motiveren waarom "de diensten van" het Ministerie van Economische Zaken (vooreen: Ministerie van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie) om advies hadden moeten worden gevraagd. De grootschaligheid van het project maakt dat niet anders. Daartoe zij ook gewezen op een brief van Staatssecretaris Dijksma van 4 april 2014 (**productie 2**).

Het bovenstaande in acht nemende kan niet anders dan worden geconcludeerd dat het betoog van appellanten faalt.

7. Natuurbeschermingswet

Beroepsgrond

Het college heeft bij het nemen van de projectbesluiten ten onrechte geen toepassing gegeven aan het bepaalde in artikel 19j van de Natuurbeschermingswet. Ter nadere toelichting stellen appellanten, samengevat weergegeven, dat een projectbesluit een plan betreft als bedoeld in artikel 19j van de Natuurbeschermingswet en dat de door hen bestreden projectbesluiten de kwaliteit van de natuurlijke habitats en de habitats van soorten in een of meerdere Natura 2000-gebieden kunnen verslechteren of een significant verstoring effect kunnen hebben. De rechtbank had hieraan, al dan niet door middel van ambtshalve aanvulling van de rechtsgronden, aandacht dienen te besteden. De rechtbank heeft dat echter onvoldoende gedaan. In hun aanvullend stuk van 5 mei 2014 hebben appellanten bovendien nog gesteld dat het college bij het nemen van de besluiten op onjuiste gronden heeft aangegeven waarom slechts van een afstand van 10 km wordt uitgegaan bij het bepalen van de gevolgen die worden veroorzaakt door het NGB. Appellanten zijn van mening dat een grotere afstand dient te worden gehanteerd en dat een ander model gebruikt had moeten worden. Tot slot stellen appellanten dat er ten onrechte aan voorbij is gegaan dat in de nabijheid van het NGB ook Duitse Natura 2000-gebieden zijn gesitueerd terzake waarvan verwacht mag worden dat de aanzienlijke toename van de ammoniakemissie door het NGB gevolgen kan hebben voor zo'n gebied.

Reactie

In hun hoger beroep gaan appellanten uitvoerig in op het aspect Natura 2000, waarbij zij in het bijzonder ingaan op de stelling dat een projectbesluit kwalificeert als een plan in de zin van artikel 19j van de Natuurbeschermingswet (hierna: Nb) en dat de door hen bestreden projectbesluiten, kort gezegd, significante effecten kunnen hebben op een of meerdere Natura 2000-gebieden. In reactie daarop wordt het navolgende opgemerkt.

In dit kader is het van belang om te wijzen op het MER dat ten behoeve van onderhavig project is opgesteld. Uit dit MER volgt voldoende duidelijk dat sprake is van een zogenaamd ammoniakneutraal initiatief. Volledigheidshalve zij opgemerkt dat het MER niet alleen de milieuhygiënische aspecten beschrijft, doch eveneens uitvoering de planologische aspecten en alternatieven. Nu het milieuvergunningstraject reeds eerder was ingezet en (aanvankelijk) door middel van besluitvorming eerder was afgerond dan de voorliggende, door appellanten bestreden, besluiten, concluderen cliënten dat met betrekking tot de grief rond de Natuurbeschermingswet teruggevallen kan worden op het MER. Onder omstandigheden kan dit immers – waar nodig – als passende beoordeling worden aangemerkt.⁴ Zoals gezegd, volgt uit het MER dat sprake is van een ammoniakneutraal initiatief. Daartoe zij in het bijzonder gewezen op onderstaande tabel uit het MER:

Tabel 7.5

Beoordeling aspect ammoniak

Aspect	Criterium	Varkens- bedrijf	Pluimvee- bedrijf	BEC	Combinatie
Ammoniak	Depositie van stikstof op Natura2000 gebied Maasduinen	0/+	0/-	0	0

⁴ Zie bijv. Vz. ABRS 30 maart 2012, zaaknr. 201113345.

Voorts zij in het bijzonder gewezen op de pagina's 42, 106 en 108 uit het MER 2010. Daaruit volgt dat geen sprake is van verstorende of significante effecten tengevolge van het NGB. Appellanten hebben niets aangedragen die twijfels bij de bewuste passages en conclusies uit het MER zouden moeten of kunnen oproepen, zodat het hoger beroep op dit punt ongegrond is.⁵

In aanvulling daarop zij erop gewezen dat ten behoeve van Heideveld inmiddels reeds een vergunning op grond van de Natuurbeschermingswet is verleend.⁶ Daaruit volgt ontegenzeggelijk dat er geen sprake is van significante effecten voor Natura 2000-gebieden.

Ten behoeve van Kuijpers en BEC is reeds een vergunning op grond van de Natuurbeschermingswet aangevraagd. De ammoniakdepositie is berekend middels Aagro-stacks en Kema-stacks berekening. Van belang om daarbij op te merken is dat tengevolge van de wijzigingen die in het kader van de aanvraag omgevingsvergunning milieu zijn doorgevoerd ten opzichte van de eerdere milieuvergunning, de ammoniakemissie c.q. stikstofdepositie fors daalt. Deze nieuwe situatie is ook opgenomen in de ingediende aanvraag om een natuurbeschermingswetvergunning. Reden dat de ammoniakemissie c.q. stikstofdepositie fors daalt, is enerzijds gelegen in het terugbrengen van het aantal WKK's binnen de BEC van vijf naar twee, en anderzijds in het vervallen van de biobedden. De biobedden worden vervangen door een drietraps luchtwasser, hetgeen een aanzienlijke ammoniakreductie met zich brengt.

De beoordeling van Natura 2000-gebieden vindt dan ook, in aanvulling op het MER, ook (nogmaals) geheel plaats in de verleende (Heideveld) c.q. aangevraagde (Kuijpers en BEC) natuurbeschermingswetvergunning. Binnen dat kader zal ook een nadere beoordeling plaatsvinden van relevante in Duitsland gelegen Natura 2000-gebieden. Overigens heeft een toetsing hiervan ook reeds plaatsgevonden in de eerder verleende milieuvergunningen d.d. 14 augustus 2012. Daarbij zij ook gewezen op de in de uitspraak opgenomen overwegingen van de rechtbank dat het college voor wat betreft de toets aan de in Duitsland gelegen Natura 2000-gebieden bij het verlenen van de bouwvergunningen en projectbesluiten geen rekening heeft hoeven houden met de mogelijke schadelijke gevolgen van de activiteiten voor niet in Nederland gelegen gebieden (ro. 50). Daarnaast dienen de effecten van de activiteiten op gebieden die onder de Natuurbeschermingswet worden beschermd, aan de orde te komen bij de vraag of een vergunning ingevolge die wet is vereist, aldus de rechtbank. In onderhavige procedure is dat niet aan de orde. Voorts bieden de gedingstukken onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat verweerder op voorhand had moeten inzien dat de Natuurbeschermingswet aan realisering van het project in de weg staat.

Tot slot wordt stilgestaan bij de stelling van appellanten dat ten onrechte slechts rekening is gehouden met een afstand van 10 km. Reden daarvoor is eenvoudigweg dat het rekenprogramma voor het berekenen van de stikstofdepositie (Aagrostacks) niet verder reikt dan de effecten op een afstand van 10 km vanaf de locatie van het project. Overigens hebben appellanten ook niet aangetoond dat het door hen genoemde alternatieve rekenprogramma – dat voor zover cliënten bekend in de praktijk nimmer wordt gebruikt, nu over het algemeen Aagrostacks wordt voorgeschreven – wel zou rekenen op een afstand groter dan 10 km.

⁵ Zie bijv. ABRs 21 april 2010, zaaknr. 200905509, 200906840 en 200906847.

⁶ Tegen deze natuurbeschermingswetvergunning is beroep ingediend bij Uw Afdeling, bekend onder zaaknummer 201403308.

Het bovenstaande in acht nemende dient geconcludeerd te worden dat het hoger beroep van appellanten faalt.

8. Milieuaspecten

Beroepsgrond

De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de gronden die in de milieuprocedures zijn aangevoerd en waarnaar appellanten verwijzen, niet ter beoordeling zijn van de rechtbank in onderhavige procedure. Voor een nadere motivering wordt verwezen naar een uitspraak van Uw Afdeling van 3 mei 2010, waarin terzake een artikel 19 WRO-vrijstelling is beoordeeld of in de ruimtelijke onderbouwing wel voldoende is ingegaan op de milieuaspecten van het project. Ook wordt verwezen naar jurisprudentie waaruit volgt dat als een ruimtelijke onderbouwing van een besluit verwijst naar een ander plan/besluit en dit plan/besluit wordt vernietigd of geschorst, dit lotsverbondenheid met zich kan brengen voor het eerstgenoemd besluit. Nu Uw Afdeling de eerder verleende milieuvergunningen voor de thans aan de orde zijnde bedrijven heeft vernietigd, dient dit met zich te brengen dat de onderscheiden projectbesluiten hetzelfde lot volgen. De milieuvergunningen zijn weliswaar nog niet inhoudelijk getoetst, maar vergunninghouders hebben door de aanvragen om milieuvergunning dermate aan te passen, aangegeven dat de eerdere aangevraagde milieuvergunningen blijkbaar niet voldeden aan de geldende wet- en regelgeving. Nu de projectbesluiten zijn gebaseerd op deze milieuvergunningen kunnen de projectbesluiten met betrekking tot de milieuaspecten dan ook niet volledig en correct zijn. Tot slot miskent de rechtbank dat door de vernietiging van de milieuvergunningen op dat moment er in rechte vanuit diende te worden gegaan dat er nimmer milieuvergunningen zijn geweest.

Reactie

Anders dan appellanten stellen, mocht het bevoegd gezag bij het nemen van de thans aan de orde zijnde besluiten uitgaan van de deugdelijkheid van de uitgevoerde milieuonderzoeken. Ten tijde van het nemen van de projectbesluiten en het verlenen van de bouwvergunningen d.d. 30 oktober 2012 waren voor de bedrijven namelijk reeds milieuvergunningen verleend (d.d. 14 augustus 2012). Binnen dat kader zijn alle milieuaspecten volledig beoordeeld, conform de relevante wet- en regelgeving. Nu de milieuvergunningen reeds waren verleend, bestonden er voor het college geen aanknopingspunten voor het oordeel dat niet kon worden voldaan aan de op grond van de wet- en regelgeving geldende milieunormen. Indien bovendien kan worden uitgegaan van de aan de milieuvergunning verbonden voorschriften, is er geen aanleiding voor het oordeel dat in het planologisch spoor geen sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat. Van belang daarbij is ook dat de projectbesluiten uitdrukkelijk niet meer mogelijk maken dan de eerder verleende milieuvergunningen.

Kortom, er is geenszins aanleiding voor het oordeel dat het college ten tijde van het nemen van de projectbesluiten en het verlenen van de bouwvergunningen niet mocht uitgaan van de op dat moment reeds verleende milieuvergunningen. Immers heeft in deze milieuvergunningen een volledige beoordeling van alle relevante milieuaspecten plaatsgevonden aan de relevante wet- en regelgeving. Het gegeven dat de verleende milieuvergunningen nadien zijn verleend, maakt het bovenstaande niet anders, dit met name gelet op het gegeven dat de milieuvergunningen niet om inhoudelijke redenen zijn vernietigd.

De rechtbank heeft dan ook met juistheid overwogen dat zij ex tunc diende te beoordelen of het college op basis van de ruimtelijke onderbouwing met daarin de verwijzing naar de toen bekende gegevens uit het milieuspoor tot vaststelling van de projectbesluiten is kunnen komen (ro. 40). Uit het bovenstaande volgt dat er geen aanleiding is voor het oordeel dat het college niet op basis van de toen bekende gegevens

tot vaststelling van de projectbesluiten is kunnen overgaan. De rechtbank heeft het beroep van appellanten dan ook op juiste gronden ongegrond verklaard.

Appellanten werpen cliënten vervolgens in feite tegen dat de eerder aangevraagde milieuvergunningen inmiddels op een groot aantal punten zijn aangepast en dat zij zelf hebben aangegeven dat de in het MER opgenomen onderzoeken inmiddels achterhaald zijn. Dit is echter eenvoudig verklaren. Zoals ook in vele andere procedures aan de orde komt, kunnen in een beroepschrift tegen een bepaald besluit – zoals thans, gelet op het feit dat onderhavige beroepsgrond met name betrekking heeft op milieuaspecten, in het bijzonder de beroepschriften tegen de eerder verleende milieuvergunningen – gronden naar voren gebracht worden die aanleiding geven bepaalde punten uit een vergunning nog eens nader te onderzoeken. Zo zijn ook de in het kader van de ten behoeve van het NGB genomen besluiten ingediende beroepschriften aanleiding geweest om bepaalde milieuaspecten nog eens nader te onderzoeken. Het gegeven dat de eerder verleende milieuvergunningen door Uw Afdeling zijn vernietigd – op niet-inhoudelijke gronden – en de procedure terug moest naar het nemen van een ontwerpbesluit, vormde aanleiding om bepaalde milieuaspecten nog eens nader te onderzoeken. Daar komt bij dat inmiddels bepaalde nadere gegevens bekend zijn, die in een eerder stadium niet altijd volledig bekend zijn (hetgeen ook gebruikelijk is bij in het bijzonder milieuvergunningen c.q. omgevingsvergunningen milieu). De nieuwe onderzoeken zijn derhalve, zowel voor wat betreft Heideveld als voor wat betreft Kuijpers en de BEC, meer toegespitst op de gewenste situatie en geven invulling aan de gewenste activiteiten, reden waarom deze onderzoeken nauwkeuriger en actueler zijn dan de in het MER opgenomen onderzoeken.

In dit verband wensen cliënten erop te wijzen dat ten behoeve van Heideveld inmiddels een nieuwe (definitieve) milieuvergunning is verleend. Tegen deze milieuvergunning zijn wederom beroepschriften ingediend. Deze beroepschriften zijn thans aanhangig bij Uw Afdeling onder zaaknummer 201402062.

Ten behoeve van Kuijpers en de BEC is inmiddels een nieuwe omgevingsvergunning milieu aangevraagd. Alle daarvoor benodigde gegevens zijn inmiddels ingediend en cliënten zijn thans in afwachting van het ontwerpbesluit. Uiterlijk elf dagen vóór de nog te agenderen zitting in onderhavige kwestie zullen cliënten Uw Afdeling op de hoogte brengen van de stand van zaken met betrekking tot de aangevraagde omgevingsvergunning milieu. Nu deze vergunningaanvraag voor het milieu en de omgeving een verbetering vormt ten opzichte van de oude milieuvergunningaanvraag, is er geen aanleiding voor het oordeel dat de vergunning niet verleend zal worden. Dát geen verslechtering optreedt voor zowel het milieu als de omgeving, volgt uit de notitie van Geling Advies, waarin per milieuaspect is toegelicht wat de veranderingen van de nieuwe vergunningaanvraag zijn ten opzichte van de oude vergunningaanvraag (zie productie 1). Tevens wordt per aspect toegelicht dat geen sprake is van een verslechtering van de nieuw aangevraagde situatie voor de omgeving en het milieu. Volledigheidshalve zij opgemerkt dat deze notitie ook reeds in het kader van de beroepsprocedure bij de rechtbank is overgelegd, zij het dat het thans een nader geactualiseerde versie betreft.

Dus wanneer bij de beoordeling van onderhavige kwestie rekening gehouden zou moeten worden met de omstandigheid dat de (eerder verleende) milieuvergunningen door Uw Afdeling zijn vernietigd, dient ook rekening gehouden met de ontwikkelingen die zich sedertdien in dat kader hebben voorgedaan, gelijk deze in het voorgaande zijn toegelicht.

Het bovenstaande in acht nemende stellen cliënten zich dan ook primair op het standpunt dat ex tunc beoordeeld dient te worden of het college op basis van de toen bekende gegevens tot vaststelling van de projectbesluiten is kunnen overgaan. De conclusie luidt, zoals in het voorgaande reeds is gemotiveerd, bevestigend, nu ten tijde van het nemen van de projectbesluiten de milieuvergunningen waren verleend. Subsidiair stellen cliënten dat rekening gehouden dient te worden met de na het verlenen van de projectbesluiten bekend geworden gegevens, hetgeen tot de conclusie leidt dat sprake is van een verbetering voor het milieu en de omgeving ten opzichte van de eerder bekende gegevens. Zowel ingeval van het primair als het subsidiair standpunt kan niet anders dan worden geconcludeerd dat het hoger beroep ongegrond verklaard dient te worden.

9. Rapport Cauberg-Huygen

Beroepsgrond

De rechtbank heeft onvoldoende rekenschap gegeven aan het rapport van Cauberg-Huygen d.d. 16 september 2013, zoals dat door appellanten d.d. 16 oktober 2013 is overgelegd. Het rapport en de bevestiging van vergunninghouders hebben onomwonden aangetoond dat het college ten tijde van de bestreden besluiten is uitgegaan van informatie uit onderzoeken die achterhaald zijn. Dit levert een gebrek op van de ruimtelijke onderbouwing die ten behoeve van de drie projectbesluiten is opgesteld, hetgeen niet is onderkend door de rechtbank. De rechtbank neemt "klakkeloos de niet onderbouwde stelling van vergunninghouders voor waarheid" over, inhoudende dat de nieuw verrichte onderzoeken ten behoeve van de na vernietiging opnieuw ingediende en aangevulde aanvragen om milieuvergunningen nu wel zouden aantonen dat het NGB voor wat betreft milieurechtelijke aspecten deugdelijk is. Voorts wordt nader ingegaan op een aantal milieuaspecten, te weten de luchtkwaliteit, geluid en geur. Tot slot stellen appellanten dat de rechtbank ten onrechte geen deskundigenrapport heeft gevraagd.

Reactie

Samengevat weergegeven verwijten appellanten de rechtbank dat zij ten onrechte geen rekenschap heeft gegeven aan het door hen overgelegde rapport van Cauberg-Huygen. De rechtbank zou "klakkeloos de niet onderbouwde stelling van vergunninghouders voor waarheid" hebben overgenomen. Daarmee gaan appellanten er evenwel aan voorbij dat van de zijde van cliënten uitvoerig op het rapport van Cauberg-Huygen is gereageerd. Verwezen wordt naar de reactie d.d. 31 december 2013 ten behoeve van Heideveld (**productie 3**) respectievelijk de reactie d.d. 9 januari 2014 ten behoeve van Kuijpers en BEC (**productie 4**). Ik moge Uw Afdeling verzoeken om hetgeen in beide reacties is aangevoerd, als hier herhaald en ingelast te beschouwen als een weerlegging van de hoger beroepsgronden van appellanten. Gelet op het voorgaande is van een "niet onderbouwde stelling van vergunninghouders" uitdrukkelijk géén sprake, zodat reeds om die reden het hoger beroep van appellanten faalt. Bovendien is de rechtbank in haar uitspraak op de verschillende door appellanten aangekaarte milieuaspecten inhoudelijk ingegaan, en heeft gemotiveerd weergegeven waarom de beroepsgronden van appellanten ongegrond verklaren.

Voor wat betreft de stelling van appellanten dat het rapport van Cauberg-Huygen en de bevestiging van vergunninghouders onomwonden zouden hebben aangetoond dat het college ten tijde van de bestreden besluiten is uitgegaan van informatie uit onderzoeken die achterhaald zijn, zij herhaald dat het eenvoudig te verklaren is dat inmiddels nieuwe onderzoeken zijn uitgevoerd en dat daardoor de tot het MER behorende onderzoeken inmiddels achterhaald zijn. Zoals ook in vele andere procedures aan de orde komt, kunnen, zoals in het voorgaande ook reeds is aangevoerd, in een beroepschrift tegen een bepaald besluit – zoals thans, gelet op het feit dat onderhavige beroepsgrond met name betrekking heeft op milieuaspecten, in het bijzonder de beroepschriften tegen de eerder verleende milieuvergunningen – gronden naar voren gebracht worden die aanleiding geven bepaalde punten uit een vergunning nog eens nader te onderzoeken. Zo zijn ook de in het kader van de ten behoeve van het NGB genomen besluiten ingediende beroepschriften aanleiding geweest om bepaalde milieuaspecten nog eens nader te onderzoeken. Het gegeven dat de eerder verleende milieuvergunningen door Uw Afdeling zijn vernietigd – op niet-inhoudelijke gronden – en de procedure terug moest naar het nemen van een ontwerpbesluit, vormde aanleiding om bepaalde milieuaspecten nog eens nader te onderzoeken. Daar komt bij dat